

בש"פ 7840/16 - חיים חזוט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7840/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
חיים חזוט

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 29.9.2016 במ"ת 12732-07-16 שניתנה על ידי
כבוד השופט נ' אבו טהה

כ"ח בתשרי התשע"ז (30.10.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד משה יוחאי; עו"ד מיחי ימין

בשם העורר:

עו"ד יעל שרף

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) מיום 29.9.2016 במ"ת 12732-07-16, במסגרתה הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

רקע רלבנטי

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נשיאה והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין; חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-329(א)(2) לחוק העונשין; והחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום, קשר העורר קשר עם שני אחרים, שזהותם אינה ידועה למשיבה, לבצע פשע, לפגוע במתלון, לפצוע אותו ולגרום לו לחבלות חמורות. במסגרת קשר זה הצטייד, העורר והאחרים, באקדח, אלות ומקלות, ונסעו ביום 13.5.2016 ברכבו של העורר לכתובת הסמוכה לבניין מגוריו של המתלון. העורר והאחרים פגעו בעזרת הרכב במתלון, ששהה ברחוב באותה העת. לאחר מכן יצאו העורר ואחד האחרים מהרכב, דלקו אחר המתלון כשהם אוחזים באקדח ובאלות, ירו מספר יריות לעברו בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה; אחד הכדורים שנורה פגע ברכו של המתלון ופצע אותו. לאחר מכן העורר והאחר תפסו את המתלון, תקפו אותו בצוואת חדא בכך שהיכו אותו, בעטו בו וחבטו בראשו, בפניו ובגופו באמצעות האלות והמקלות, בעודו שרוע על הארץ ומנסה להגן על פניו. בעת התקיפה צעקו העורר והאחר לעבר המתלון "מתי תחזיר את הכסף?". לאחר שהוזמנה המשטרה למקום, חזרו העורר והאחר לרכב ונמלטו מהמקום. המתלון אושפז בבית החולים לקבלת טיפול רפואי עד ליום 16.5.2016.

עוד על פי עובדות כתב האישום, בעת מעצרו של העורר ביום 8.6.2016 נתפס הרכב המדובר ברשותו, ובחיפוש שנערך בו נמצאו סכין "יפנית", גז פלפל, שוקר חשמלי, אלת ברזל מתקפלת, כובע סקי ושני שכפ"צים.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה נגד העורר, ובהן: הודעות של עדי ראיה לאירוע, משקפי שמש עליהם DNA של העורר שנמצאו בזירת האירוע, וכן איכונים הממקמים את המשיב בזירת האירוע. עוד נטען לקיומה של מסוכנות לאור חזקת המסוכנות בעבירות נשק הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג) וכן בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. בנוסף נטען כי מסוכנותו של העורר מתחזקת נוכח עברו הפלילי, הכולל עבירות של ניהול ארגון פשיעה, הלבנת הון ומספר הרשעות בעבירות אלימות, וכן נוכח העובדה שריצה עונש מאסר.

5. ביום 7.8.2016 התקיים דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים בבית המשפט המחוזי בבאר שבע. בהחלטתה מיום זה, סקרה השופטת נ' נצר את הראיות לכאורה בתיק, לרבות הימצאותם של משקפי השמש בזירת האירוע והקשר בין העורר לבין הרכב לבין האירוע עצמו. השופטת קבעה כי קיימת תשתית ראיתית לכאורה המקימה סיכוי סביר להרשעתו, אך ציינה כי קיימות מספר אינדיקציות נגדות, ביניהן העובדה שאחרים היו משתמשים ברכב באופן שכיח, כי פרופיל גנטי של אחר נמצא בכובע קסקט שהונח בזירה וכן כי על האלה שנמצאה בחיפוש ברכבו של הנאשם היה פרופיל גנטי של אחר. לפיכך אפשרה השופטת לצדדים לטעון לקיומה של חלופת מעצר הולמת. בהחלטה נוספת מאותו היום הורתה השופטת על הגשת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

6. ביום 6.9.2016 הוגש תסקיר המעצר, שקבע כי קיים סיכון ברמה גבוהה להישנות מעורבות בהתנהלות אלימה. אשר למפקחים שהוצעו, שירות המבחן מצא כי אלה לא מתאימים לתפקיד הפיקוח. לפיכך שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את העורר ממעצר. בדיון שנערך ביום 29.9.2016 טען העורר כי יש לשחררו לחלופת מעצר חרף המלצת שירות המבחן, זאת לאור המרחק מסביבתו הטבעית והצעתו להציע חלופה הכוללת 6 מפקחים. בנוסף, חזר העורר על

האינדיקציות הנוגדות אליהן התייחסה השופטת נ' נצר בהחלטתה ולעובדה שעברו הפלילי מסתכם בהרשעה בגין עבירה שבוצעה בשנת 2002. לחלופין עתר העורר להמשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני. המשיבה גרסה בדיון זה כי יש להאריך את מעצרו עד תום ההליכים, נוכח עברו הפלילי ותסקיר המעצר. בהחלטתו בתום הדיון קבע השופט נ' אבו טהה כי אין בחלופה שנבחנה לתת מענה הולם למסוכנות הנשקפת לשלום הציבור, ומן העורר בפרט, ולכן הורה, כאמור, על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. עוד דחה השופט את אפשרות מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני, זאת על רקע המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, מאפייני אישיותו כפי שהם עולים מתסקיר המבחן ועברו הפלילי. מכאן הערר שלפניי.

הערר

7. בעררו טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי בהתבססו על תסקיר שירות המבחן, אשר לשיטתו מתבסס ברובו על סמך מידע ישן משנת 2012. עוד מציין העורר כי התייחסות שירות המבחן להרשעות הקודמות שלו אינן מדויקות, נוגעות לאישומים שלא הורשע בהם בסופו של דבר וכן לעבירה שבוצעה בשנת 2002. עוד לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי עת לא שקל את חולשת הראיות נגדו. בנוגע למפקחים המוצעים, לעמדת העורר שגה בית המשפט בבכרו את עמדת שירות המבחן על עמדתה החיובית של השופטת נ' נצר ביחס למפקחים שהוצעו.

8. בדיון בפניי הפנה בא כוחו של העורר להחלטות שונות בהן הורה בית משפט זה על חלופות מעצר כאשר שירות המבחן הצביע על מסוכנות, וחזר על טענותיו לפיהן שגה שירות המבחן שעה שהסתמך על ההרשעה הקודמת של העורר ועל התסקיר שנערך בעניינו ובעניין המפקחים בעבר. מנגד, חזרה ועמדה באת כוח המשיבה על חומרת האירועים המיוחסים לעורר ועל הראיות לכאורה בתיק זה, אשר מנביעים, לשיטתה, כי נדרש מעצר מאחורי סורג ובריא.

דיון והכרעה

9. לאחר שמיעת טענות הצדדים בפניי, ולאחר עיון בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

10. העבירות המיוחסות לעורר בכתב האישום מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית כמפורט לעיל, אותה ניתן לסתור רק בנסיבות יוצאות דופן (בש"פ 7532/16 מדינת ישראל נ' חסארמה, פסקה 14 (13.10.2016)); בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (16.3.2016)). לא מצאתי כי נסיבות אלה מתקיימות בעניינו של העורר. יתרה מזאת, עברו הפלילי המכביד של העורר, כמו גם הערכת שירות המבחן שקבעה כי קיים סיכון ברמה גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצידו, שתוצאותיה צפויות להיות אלימות ברמה גבוהה גם כן, מחזקות את אינדיקציות המסוכנות שלו.

11. אשר לבחינת חלופת המעצר, הלכה היא כי יש להדרש הן לאפשרות העקרונית להפיג את המסוכנות המיוחסת לנאשם ולפגיעה בהליך המשפטי, והן לבחינת החלופות הקונקרטיות ומידת התאמתן לנסיבות הספציפיות של הנאשם (בש"פ 7452/16 מיליאבסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.10.2016)); בש"פ 4513/16 דומראני נ' מדינת ישראל, פס' 32 (22.6.2016)). אף שניתן לקבוע חלופות מעצר במקרים מסוג זה (והשוו בש"פ 1008/11 אטיאס נ' מדינת ישראל (21.2.2011)), חלופת המעצר שהוצעה בעניינו של העורר אינה מספיקה לאיון מסוכנותו. החלופה כוללת

פיקוח על ידי שני הוריו, אשר בעדותם בבית המשפט המחוזי העידו כי אינם יודעים במה מעורב בנם וכי שמעו על ההאשמות נגדו לראשונה בבית המשפט. עדות זו מצטרפת לעמדת שירות המבחן לפיה יתקשו המפקחים להוות גורם סמכותי ומציב גבולות עבור העורר, ויחד מובילות למסקנה כי המפקחים שהוצעו אינם מתאימים.

12. נוכח כל האמור, שוכנעתי כי החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים מבוססת כדבעי, וכי אין מקום להתערבות בה.

13. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בתשרי התשע"ז (1.11.2016).

ש ו פ ט
